
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Hải Đảo Tựa Nương

<blockquote>Kalama tri ân bạn Hồ thị Vui ghi chép.</blockquote>

[13/12/2022 - 12:49 - vuihtv]

12/12/2022 – Kinh Hải đảo tựa nương

Có 3 chuyện chúng tôi muốn nói trước khi bắt đầu bài giảng bữa nay:

1. Từ tuần sau chúng ta sẽ buổi giảng vào ngày chủ nhật vì lý do chủ nhật số người nghe bên Mỹ dễ hơn, nhiều hơn.

2. Thứ 2 có một lớp học của thượng tọa Bửu Hiền ở Việt Nam, thượng tọa không nói gì hết nhưng chúng tôi thiết tha kêu gọi bà con nên tham dự lớp của thượng tọa Bửu Hiền – Mỹ Tho. Thượng tọa là người giỏi Phật pháp, thượng tọa có khả năng tra cứu, thượng tọa cẩn trọng. Người giỏi, rất cẩn trọng, rất muốn bà con muôn phương theo dõi lớp đó.

3. Sau khi cân nhắc, chúng tôi quyết định lướt qua 2 bài Phương Quảng (Tiểu & Đại Phương Quảng). Hai bài đó chúng tôi sẽ giảng ở lớp intensive vì 2 bài đó nội dung hơi khô, nó hơi rối cho bà con đại chúng. Thí dụ, trong đó nói về thiên diệt, nói về vô tướng giải thoát, mấy cái đó nhưc đầu lăm, bà con không học A Tỳ Đàm nghe nó không mắc mớ, thấy nó không cần thiết, không liên quan đến đời sống của mình. Ngày xưa chúng tôi thấy 2 bài kinh đó quan trọng nên chúng tôi đưa vào, khi giảng cho đại chúng thì phải xét lại.

Đó là 3 chuyện.

Hôm nay chúng ta học tiếp, sau khi bỏ qua 2 bài Phương quảng chúng ta học tiếp bài Ốc đảo tựa nương. Bài kinh này là một phần trích đoạn Đại kinh Chuyển Luân vương – Trường Bộ. Chúng tôi nói sơ qua chút thôi.

Chúng ta biết rằng cây cối có bốn mùa: Xuân, hạ, thu, đông. Hầu hết phát triển vào mùa xuân, qua mùa hạ héo úa, mùa thu rụng lá, mùa đông trơ trọi chỉ còn cành nhánh. 4 mùa cứ vậy luân phiên tạo thế giới thành, trụ, hoại, không, tạo ra thế giới vận hành theo nguyên tắc sanh, trụ, diệt. Thế giới loài người cũng vậy. Tức là, nó có chu kỳ.

Có lúc chúng sanh sống nhiều thiện, có lúc sống nhiều ác. Có lúc sống coi nặng đời sống tâm linh, có lúc coi nặng đời sống vật chất; Trong đời sống vật chất, tâm linh ấy, có lúc người ta sống nhiều với tâm thiện, có lúc sống nhiều với tâm bất thiện; Mà bất thiện ở đây có lúc nặng về tham, có lúc nặng về sân, có lúc nặng về tà kiến, có lúc các đạo giáo mọc lên như nấm, có lúc người ta tập trung người ta hưởng thụ thôi. Nhớ cái đó. Thế giới loại người vận hành như vậy đó. Từ đó nó ảnh hưởng các cảnh giới trên nó cũng vận hành theo hình thức, chu kỳ như vậy. Tôi quay lại thế giới loại người.

Trong kinh nói, có những lúc thế giới loài người tăng thịnh phát triển tốt thì người ta phát triển về tâm linh thì có những vị minh quân thánh chúa, như vị Chuyển luân vương ra đời. Chuyển luân vương là vị vua không cần đến biện pháp của lực lượng quân sự, an ninh, mà vị này thuần túy dùng đức độ của mình để cảm hóa thiên hạ. Tất cả những vị tiểu vương, lãnh chúa ở toàn hành tinh lúc

đó, khi gặp Chuyển luân vương họ tự động quy phục. Người muốn trở thành Chuyển luân vương phải có nhiều đức lành:

- (1) Về bản thân: Có thu thúc, có kiểm soát, có từ tâm, có bố thí, có giới hạnh.
- (2) Đối với thiên hạ: Vị này có nhiều hi hiến, đóng góp, sống biết nghĩ nhiều đến người khác, biết tự trang nghiêm lấy mình và biết nghĩ lợi ích cho người khác. Cho mình, cho người.

Với đạo hạnh đó mới đủ phước để làm chuyển luân vương.

Chứ còn hôm nay những người lãnh đạo thế giới hôm nay, có những vị xuất thân gia thế, ăn học ngon lành thôi; hoặc có những vị họ cũng có lòng nghĩ đến dân tộc, đất nước nhưng họ không nghĩ đến nhân loại, không nghĩ đến những người không liên quan gì tới mình, tùy tầm nhìn mỗi vị lãnh đạo. Chẳng hạn, mình thấy ông Lý Quang Diệu, hay Lý Hiển Long Singapore phải nói họ là những người lãnh đạo tốt nhưng họ chỉ lo đất nước của họ. Ngược lại, mình thấy có những vị nguyên thủ, mỗi cân nhắc của họ ảnh hưởng đến toàn cầu, ảnh hưởng đến kinh tế, ảnh hưởng đến an ninh thế giới. Thì ở đây cũng vậy, phải có tâm hồn như thế nào đó mới làm được Chuyển luân vương.

Cho nên, đức Thế Tôn trong bài kinh đó, Ngài có nhắc đến chuyện đó. Ngài nhắc không phải kể chuyện xưa cho mình nghe đâu. Mà Ngài nhắc cho mình thấy: Có đời sống thế nào đó thì có vị trí tương xứng trong thế giới này. Và, cách tốt nhất muốn đứng đầu thế giới phải đứng dưới thiên hạ, phục vụ thiên hạ thì sau này khi mình đứng đầu thiên hạ mình mới là vị minh quân thánh chúa. Ngay cả khi đạt đạo giải thoát, vị đó mới là Đạo sư của các Đạo sư. Còn lúc nào mình cũng muốn trèo lên trên mình sẽ bị lọt xuống dưới thấp. Còn muốn lên đỉnh phải biết hạ mình xuống. Vì chỗ diện tích thấp nhất hành tinh này là biển, chính vì thấp nhất nên nó chứa nước muôn sông. Đó là cái luật.

Nhân lúc nói về Chuyển luân vương, nói xong đức Thế Tôn chốt lại pháp thoại đó bằng bài kinh này nè. Ngài nói: Nói gì thì nói mỗi người phải tự chuẩn bị cho mình một chốn về, mỗi người phải chuẩn bị, dầu cho mình muốn trở thành Chuyển luân vương hay muốn trở thành thần dân thời kỳ Chuyển luân vương. Chuyện đầu tiên, anh phải là người như thế nào mới được tròn tâm nguyện của mình, và trên hết, lý tưởng cao nhất trong Phật pháp, trong chánh pháp là chính là sự Giải thoát.

Ngài kể lại truyền thống các vị Chuyển luân vương:

- Có nhiều khi Cha là Chuyển luân vương, con không phải chuyển luân vương;
- Có trường hợp Cha không phải chuyển luân vương mà con là chuyển luân vương.

Vì sao? Vì truyền thống tốt đẹp không được tiếp nối. Thí dụ cha không là Chuyển luân vương nhưng đức độ nhiều đời con là Chuyển luân vương. Hoặc có trường hợp cha là Chuyển luân vương nhưng con không là Chuyển luân vương, có trường hợp đó nữa. Hoặc có những vị đang là Chuyển luân vương đột nhiên không là Chuyển luân vương, nhưng cái này tạm thời thôi. Mỗi vị Chuyển luân vương có bánh xe ngọc, bánh xe vàng; bánh xe ngọc = kiểm soát 4 hành tinh, có thể di chuyển như chư Thiên vậy; Bánh xe vàng = kiểm soát 2, 3 hành tinh; Bánh xe bạc = kiểm soát 1 hành tinh thôi, gọi là Chuyển luân vương là vậy đó. Có nghĩa là vị đó cầm bánh xe quay là vị đó có mặt chỗ mình muốn. Chuyện này nó hơi phong thần, nhưng mà nó không quan trọng.

Quan trọng là chỗ này nè, Ngài dạy rằng: Muốn có sự tiếp nối đó là người con phải xứng đáng. Hoặc là trường hợp người cha không xứng đáng nhưng người con tiếp nối một cách xứng đáng và tốt hơn cả cha của mình nữa thì nó mới có ngôi vị Chuyển luân vương.

Ở đây Ngài dạy: Ngài là vị Pháp vương, muốn tiếp nối Ngài mình phải thừa tự pháp, không phải thừa tự tài vật. Trên hết, nghe cho kỹ chỗ này, dầu chúng ta có là ai, sớm muộn chúng ta cũng già, sớm muộn gì chúng ta cũng bị trọng bệnh, sớm muộn gì chúng ta cũng phải chết; Hễ còn phàm phu chốn về của chúng ta rất là bất định, chuyện đời sanh tử luôn bất trắc, bất toàn. Cho nên, mỗi người phải có điểm tựa cho mình.

Tôi nhớ hoài câu kệ đức Phật nói lúc sắp Niết Bàn: “Paripakko vayo mayham parittam mama jivitam, Pahāya vo gamissāmi kataṃ me saraṇam-attano”

Paripakko vayo mayham - Ta nay đã già lắm rồi.

Parittam mama jivitam - Cuộc đời 80 tuổi ta nó ngắn ngủi không đáng gì hết.

Pahāya vo gamissāmi - Hôm nay, sau khi từ biệt các người, ta sẽ ra đi.

Kataṃ me saraṇam-attano - Ta đã tự làm chỗ nương tựa cho chính mình.

Vị Chánh Đăng Giác mà nói như vậy đó.

Pahāya vo gamissāmi - Sau khi từ biệt các người ta sẽ ra đi,

Kataṃ me saraṇam-attano - và ta cũng đã tự làm chỗ nương tựa cho chính mình.

Ở đây tôi quay lại đời sống thường nhật của mình.

Các vị có giàu, có đẹp, có trẻ, có khỏe, hay là có xấu, có nghèo, có bệnh, cỡ nào đi nữa cuối cùng cũng có lúc bỏ hết lại mà đi. Làm chủ một lâu đài cũng bỏ hết lại mà đi, làm chủ một chòi vịt, một nhà lá ngoài đồng thì cũng phải bỏ lại mà đi.

Hôm nay chúng ta có làm nhiều công đức cách mấy: Chủ lễ Dâng y, đi qua Ấn Độ tụng Tam Tạng, hỗ trợ các thiền viện, bố thí cúng dường cỡ nào thì cũng phải có lúc chúng ta tắt thở. Chỗ nương tựa tốt nhất, an toàn nhất chính là Pháp môn Tứ niệm xứ.

Tôi nói lại lần nữa. Mình muốn đi chơi cho nó vui. Muốn thực hiện hành trình dài, hành trình xa thì trước hết mình phải chắc ăn, sức khỏe ok. Rồi gì nữa? Tiền bạc ok. Rồi cái gì nữa? Giấy tờ ok. Passport phải ngon lành, phải có visa, muốn đi vào nước nào phải có sự chuẩn bị, phải có điểm tựa mình mới đi được.

Như tôi sắp sửa, ngày 19 này tôi bay về Miến, nhiều chuyện phải làm trong lúc này lắm. Tôi về theo đề nghị bên đó thôi, mình sẽ thỉnh 50 vị tăng để khánh thành trai đường, đồng thời động thổ thực hiện thiền đường, trong 2023 phải xong thiền đường; và mình cũng trai tăng cảm tạ trời đất, Tam Bảo, chư Thiên, Long thần, Hộ pháp, sự hộ trì, sự đê bụng, để tâm của chư tăng cho công trình trai đường vừa qua trong 3 năm covid; Và đồng thời mình về đó mình phải làm việc với đám thợ quyết định chọn đám thợ nào để giao cho công trình thiền đường. Bây giờ ở đó đã có tu nữ Miến Điện họ chăm sóc cho mình, đồng thời lúc này cũng là lúc ngoài tu nữ ra còn có thầy thợ lui tới, họ cũng là người nhà của mình, cho nên mình có quyền trông cây. Đợt trước mình trồng 40 cây Ngọc Lan không có ai lo hết, bị chết hết, héo hết, uống ghê luôn, cây nào cây nấy cao trên 2m, có hoa luôn mà bỏ lún 3 năm giờ chết ngắc hết; giờ phải trồng lại, trồng một ít cây trái cho người thường trụ ở đó, trồng một ít cây, nói một ít chữ cũng vài chục cây ngọc lan cho thiền viện mai này đêm hôm có mùi. Nhiều chuyện lắm. Trồng cây, động thổ, thỉnh Tăng về tạ Pháp, nhiều lắm.

Để làm chuyện đó trước khi đi chúng tôi phải make sure mình ok. Tức là trong nguyên tuần vừa rồi phải đi soi ruột, gây mê, soi ruột, rồi phải đi CT, Scan cái bao tử, MRI bao tử, đường, máu, cholesterol phải ok hết, cho chắc ăn chứ qua bên đó là thua đó. Chúng tôi mới bị covid trong 10 ngày, nay ok rồi. Phải chuẩn bị tùm lum hết. Phải xin visa. Chúng tôi quốc tịch Mỹ mà có lẽ trong tình trạng Miến Điện quốc tịch Mỹ hơi khó, cho nên cũng phải chuẩn bị giấy tờ xin visa. Lo cho hết bắt đầu đi mới vững bụng.

Kì này phải tha qua đó mấy cái nồi để nấu nấu ăn cho mấy chục người, đem qua rồi để bên đó. Đem qua mấy chục túi ngủ cũng để lại bên đó luôn. Mình qua mình xài, mình đi qua vào mùa lạnh mà, rồi mình để lại cho người khác họ xài: Túi ngủ, ba cái nồi chảo đem qua hết.

Tôi nói có vẻ lạc đề nhưng tôi muốn nói gì? Mình phải có điểm tựa mình mới thực hiện một hành trình, một mộng ước được. Mình có làm bao nhiêu phước báu, mình có giàu, có đẹp, có trẻ, có khỏe cách mấy, thì mình cũng phải tự mình chuẩn bị rồi mai này tuổi già ập, cái bệnh ập tới mình mới có cái chắc ăn. Phải có cái gì đó. Tập làm sao mình vào phòng mạch, vào bệnh viện nằm mà cái run, cái sợ, cái tiếc nuối càng lúc càng ít dần là tu tốt, tu đúng.

Còn mình làm phước đủ cách hết trơn: Chùa miếu, công đức làm đủ trò hết mà thấy bác sĩ, thấy bệnh viện, thấy kết quả xét nghiệm mà run là tu chưa tới. Nhớ nha. Tôi không nói đặc này đặc kia ghê quá, nhưng làm sao mà bớt sợ: Đi máy bay mà bớt sợ, vào bệnh viện bớt sợ, đi bác sĩ bớt sợ, được sự bình thân đối phó chuyện trước mắt là tu đúng.

Thì hôm nay, bài kinh Ôc đảo tựa nương, đức Phật dạy mình điểm đó đó. Làm gì thì làm, nhớ điều thể này, nghe cho kỹ nha:

TRONG VÔ SỐ KIẾP LUÂN HỒI, DO VÔ MINH, THAM ÁI & TÀ KIẾN CHÚNG TA CHỈ NHÌN THỂ GIỚI NÀY TRÊN KHÓA CẠNH HIỆN TƯỢNG THAY VÌ PHẢI NHÌN TRÊN KHÓA CẠNH BẢN THỂ. Trong 2 cách nhìn hiện tượng & bản thể thì mình chỉ biết hiện tượng thôi. Sao nữa? Khi nhìn qua lăng kính hiện tượng thì có thích có gisets => đời đời sanh ra trốn khổ tìm vui: Đi theo cái thích và chạy trốn cái ghét; Để trốn khổ tìm vui, để có được cái thích, tránh được cái

ghét thì chuyện gì mình cũng làm. May mắn gặp minh sư thiện hữu thì trốn khổ tìm vui bằng hành thiện lánh ác; còn không gặp minh sư thiện hữu, không gặp Phật pháp thì trốn khổ tìm vui chuyện gì mình cũng làm. Sợ nghèo sợ bệnh sợ xấu thì làm mọi cách để có tiền chạy trốn cái nghèo, cái bệnh, cái xấu đó.

Hôm nay biết Phật pháp rồi quay về sống với pháp môn Tứ niệm xứ = Có cái nhìn trực diện vào những gì đang diễn ra, đang xảy ra qua thân tâm. Biết mọi thứ do duyên mà có, biết mọi thứ đang không ngừng biến diệt, không có gì thường trụ vĩnh viễn. Cái biết đó rất quan trọng. Biết rõ lúc này mình đang buồn hay đang vui, đang thiện hay đang ác.

Người không biết Phật pháp hoặc là biết mà không hành trì Phật pháp khi đang hưởng quả lành, sung sướng, an lạc, thì thường thức bằng tâm tham; Rồi khi nhận quả xấu, quả khổ, thì mình đón nhận bằng tâm sân. Đó là không biết Phật pháp, khi đón nhận quả lành thì đón nhận bằng tâm bất thiện, đón nhận quả ác cũng bằng tâm bất thiện. Thường xuyên sống trong nhân ác mà muốn hưởng quả lành. Đó là đặc điểm của người không biết Phật pháp.

Tôi nhắc lại. Đặc điểm của người không biết Phật pháp gồm có 3:

1. Đón nhận quả lành bằng tâm tham
2. Đón nhận quả xấu bằng tâm sân
3. Thường xuyên sống trong nhân ác nhưng muốn hưởng quả lành.

Khi biết Phật pháp, biết giáo lý, có tu tập niệm xứ thì dầu đón nhận quả lành hay quả ác đều đón nhận với nhân lành. Nhớ nha. Biết Phật pháp rồi, khi đó nhận quả lành hay quả xấu thì cũng đón nhận với nhân lành, bằng tâm lành, biết bằng chánh niệm, biết bằng trí tuệ, biết mọi thứ do duyên mà có, mọi thứ đang không ngừng biến diệt. Tinh thần đó được gọi là tinh thần Bốn niệm xứ. Đức Phật Ngài dạy: Sống như vậy gọi là sống có điểm tựa, không bị bấp bênh, trôi dạt.

Trong kinh Chuyển pháp luân Ngài dạy, con chim cú bình thường nó đi kiếm ăn, hễ gặp nguy biến nó kiếm tìm lùm bụi nó chui vào nó trốn, con rùa khi đi kiếm ăn gặp cái gì nguy hiểm nó rút vào cái mai của nó, rút bốn chi vào trong cái mai ẩn nấp. Cũng vậy, mình sống giữa đời, lúc nhân xấu, quả xấu rất là nhiều bất trắc, chỗ nấu nướng của mình chính là Bốn niệm xứ nói riêng và Thiện pháp nói chung.

Tôi nhắc lại lần nữa. Đừng nghĩ mình giàu, mình khỏe, mình trẻ, mình đẹp, mấy cái đó nó không phải là điểm tựa, không phải là chỗ nương dựa. Trong một sớm một chiều nó mất cái rột, nó mất nhanh lắm. Sáng ngủ dậy dờ tay không lên là những cái đó mất sạch, cái giàu lúc đó vô nghĩa, cái đẹp, cái khỏe, cái trẻ lúc đó vô nghĩa. Nha.

Điểm tựa của mình là gì?

Về mặt thiện pháp, về mặt tâm linh tinh thần, dầu mình làm bao nhiêu phước báu đi nữa nhưng nếu mình không sống niệm xứ, không sống chánh niệm khi nào gặp chuyện vẫn run bắn người như thường. Cho nên, phải sống có điểm tựa.

Điều nữa, Ngài dạy: Mấy con thú hoang thú rừng là sao? Là nó không đi lang thang ra ngoài khu vực an toàn của nó.

Chẳng hạn, trong kinh đức Phật kể chuyện Ngài vào rừng ... Ngài nhập hạ, ở đó con voi nó hầu Ngài, con voi đó là vị Bồ Tát Chánh Đẳng Giác kiếp sau. Con voi nó hầu Ngài suốt 3 tháng, tới lúc mãn hạ, Thế Tôn rời ra đi, con voi nó tiễn Ngài tới bìa rừng, Ngài có quay lại Ngài nói thế này: "Tới đây đã hết chỗ của con rồi, chỗ này nó đã ra khỏi khu vực an toàn của con, con hãy quay vào đi, kiếp này con không gặp được Như Lai nữa đâu".

Nhiều lắm, rất nhiều bài kinh. Kiếp Bồ Tát làm con của một Dạ Xoa, cũng vậy, lúc từ biệt bà mẹ cũng nói vậy: Mẹ chỉ tiễn con tới đây, bởi vì ra khỏi chỗ này là thế giới loài người, không phải thế giới của mẹ nữa. Đó là những câu nói làm cho tôi suy nghĩ rất là nhiều.

Có nghĩa là, mỗi người chỉ có một khu vực an toàn cho mình thôi, đó là nói về đời sống thông thường.

Nói về đời sống tâm linh, khu vực an toàn của mình là gì? Như con rùa có cái mai, con cú có lùm bụi để nó ẩn nấp, chỗ an toàn của một người tu hành chính là Thiện pháp. Ra ngoài thiện pháp là mình không an toàn nữa. Một ngày 24h cứ nhớ như vậy. Lúc ngủ thì thôi, lúc thức tự hỏi lòng mình, có phải mình đang sống trong khu vực an toàn hay không? Khu vực đó chính là gì?

Khu vực An toàn = Chánh niệm. Tại sao Chánh niệm được gọi là khu vực an toàn?

1. Với chánh niệm mình không tạo nhân xấu.
2. Khi chịu quả xấu mình không đau khổ, khi hưởng quả lành mình không bị phiền não. Sở dĩ Chánh niệm được gọi là khu vực an toàn là vậy đó. Khi nhận quả xấu mình không bị đau khổ. Khi đón quả lành mình không tham đắm. Và, mình không tạo nhân xấu mới nữa cho đời sau kiếp khác. Đây là lí do vì đâu đức Phật Ngài dạy: Hãy sống 4 niệm xứ:

1. Đó là ốc đảo tựa nương cho mình.
2. Đó là khu vực an toàn của mình.
3. Đó là khu vực tổ tiên tâm linh của mình đã đi trong quá khứ. Chư Phật 3 đời mười phương, thánh hiền 3 đời 10 phương đã đi trong cảnh giới đó để người ta được an lạc và an toàn.

Có nhiều khi an lạc mà nó không an toàn; Mình có nhan sắc, tiền bạc, sức khỏe, quyền lực, uy tín, tiếng tăm, mình cũng tạm kể là an lạc đi. Mà không an toàn. Sống sao được vừa an toàn vừa an lạc, được song an, song hỷ. Vừa an lạc, vừa an toàn.

Tôi nhắc lại. Đừng tưởng mỗi năm đi Ấn Độ. Mỗi năm làm thí chủ dâng y là đủ. Không có được đâu. Vì một ngày 24h mình sống bất thiện nhiều hơn thiện. Một ngày đó. Nói gì một năm. Ba công đức kia có lớn bằng trời đi nữa nó không đủ lấp đầy khoảng trống bất thiện của mình đâu. Nhớ nha. Cái này quan trọng lắm.

Tôi nhắc lại lần nữa: Chừng ấy công đức không đủ để các vị yên tâm khi nằm trên giường bệnh, nằm trên giường chết đâu vì lâu lâu mới làm một lần. Chỉ có chánh niệm là thường trực. Chánh niệm làm cho mình an lạc, an toàn từ trong phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, toa-let, ngoài vườn, ngoài đường, và trên chùa. An toàn từ lúc mình ở trong nước hoặc mình ra ngoại quốc, an toàn đến lúc mình già, mình bệnh và đến lúc mình cận tử. Luôn luôn được an toàn với chánh niệm.

Chứ còn mấy công đức khác tôi không chê công đức nào hết, có điều không sống chánh niệm thì làm bao nhiêu công đức nào thì cũng vẫn không sống trong khu vực an toàn. Nhớ nha.

Đó là xong một đoạn rồi. Giờ qua đoạn khác.

Ngài dạy rằng, người làm đúng lời dạy của Ngài có những lợi ích sau đây mà nhiều người Phật tử hiểu lầm, nghe không tới, là: Vào chùa, cúng dường trai tăng, nghe chư tăng đọc chúc phúc thế này “Mong cho các vị được sống lâu, sắc đẹp, an vui, sức mạnh” nhưng mà thường mình hiểu theo nghĩa đen ngoài đời không à.

Sống lâu = trên 80 tuổi, mình hiểu nôm na vậy. Sức mạnh = không bị bệnh này bệnh kia, đi đứng, sinh hoạt thoải mái; Sắc đẹp = ai nhìn cũng khoái cũng mê, bản thân có thể tự hào; an vui = không buồn đau lo sợ gì hết.

Nhưng ở đây Ngài định nghĩa khác. Ngài nói, sống đúng lời dạy của Ngài sẽ được sống lâu, sắc đẹp, an vui, sức mạnh là sao?

Sống lâu = Tu tập tới nơi tới chốn 4 Như ý túc (Dục Cần Tâm Thâm)

- Dục = Lý tưởng thiện pháp, có cái muốn mãnh liệt trong thiện pháp.
- Cần = Nỗ lực đúng mức với lý tưởng đó.
- Tâm = Luôn luôn sống trong tâm lành.
- Thâm = Trí tuệ đủ để thực hiện ước mơ của mình.

Đó gọi là Tứ như ý túc.

Nói theo nghĩa đen, người thành tựu bốn cái này vị đó có thể kéo dài tuổi thọ của mình, dĩ nhiên không phải trường sanh bất lão đâu nha, không có đâu nha. Nhưng có thể kéo dài hơn, có nghĩa là sống đúng tuổi thiên hạ xung quanh mình, hoặc sống hơn chút đỉnh cũng được; Nghĩa bóng, tu tập thành tựu 4 như ý túc mình coi sanh tử sống chết là chuyện nhỏ. Đây là điểm lắt léo hay lắm nè. Nghe kỹ nha.

Sống lâu là một cái hay. Nhưng coi thường yếu thọ hay hơn; Tôi nói trong room hiểu không? Sống lâu là một cái hay sống lâu hay hơn sống yếu chứ. Nhưng coi thường sống lâu, sống yếu còn hay hơn.

Có người hỏi ngài Xá Lợi Phất: Nghe nói ngài coi chuyện sống chết không ra gì hết, tôi không biết phải hiểu ngài ra sao? Ngài thiết tha cái sống hay ngài muốn chết?

Ngài nói: Không. Ta không thiết tha cái sống mà ta cũng không muốn tìm đến cái chết. Ta chỉ không muốn trái còn xanh mà rụng, ta chỉ chờ duyên tới để ta đi.

Cho nên, trong đạo Phật không chê cái yếu mà không khen cái thọ, mà trong đạo Phật tán thán người coi sống chết là chuyện nhỏ. Cái đó mới là cái quý. Nhớ cái đó.

Cái giàu không phải cái đáng thích. Cái nghèo không phải cái đáng sợ. Quan trọng nhất là: An lạc được trong mọi hoàn cảnh.

Nhớ nha. Cái này mới là cái đã.

Tiền nghi không bằng Khả năng thích nghi. Nhớ cái đó.

Cho nên, Tứ như ý túc hay lắm. Nghĩa đen là người đó có thể kéo dài tuổi thọ của mình; nghĩa bóng = người đó coi yếu, thọ không ra gì hết. Cái đó nó còn hơn sống ngàn tuổi nữa. Hơn sống triệu tuổi, tỷ tuổi nữa. Coi sống chết không ra gì hết, khi nó không ra gì hết nó muốn nhiều cũng được. Cái đó mới hay. Cho nên, người tu thành tựu Bốn như ý túc được xem là người có tuổi thọ, hiểu theo nghĩa Chánh pháp. Đó là tuổi thọ, sống lâu.

Sắc đẹp = không phải ngoại hình, ngoại diện mà là duyên ngầm của tinh thần = khả năng thu thúc, kiểm soát bằng giới hạnh. Một người dầu có dị tật, dị tướng nhưng có đời sống đức hạnh thì họ đẹp ngầm. Mình mới gặp họ thì mình hơi dè, xấu quá. Nhưng khi mình tin tưởng đức hạnh của họ, mình có niềm tin vào nhân cách của họ thì họ xấu cách mấy lâu ngày mình ở gần họ mình cũng thấy thích.

Đức Đạt Lai Lạt Ma ngài nói nhiều câu hay lắm.

Giá trị của cái Đẹp = không phải kéo người ta tới mà đẹp là khả năng giữ người ta ở lại.

Mạnh = không phải nhắc lên cái nặng mà có thể để xuống rất nhẹ. Sức mạnh không phải là có khả năng nhắc vật nặng mà có khả năng để xuống rất nhẹ, đó gọi là mạnh.

Đẹp cũng vậy. Đẹp không phải là khả năng kéo người ta tới. No. Cái đó không ghê. Cái ghê là anh giữ được tôi. Ở đây cũng vậy. Đẹp ngoại hình có thể kéo người ta tới, nhưng để giữ được người ta thì anh phải ok. Anh sắc vóc ok mà anh lăng lơ lăng loạn hoặc là không có nữ công gia chánh, không biết cư xử phải phép với nhà chồng thì giữ anh không được; Mà đàn ông này anh xấu hoặc, người ta càng ở lâu người ta càng thấm, người ta càng mến, càng quý, người ta càng sợ mất anh. Cái đẹp đó mới đúng là cái đẹp đức Phật Ngài nói tới. Mới đúng là cái đẹp đức Đạt Lai Lạt Ma ngài nói. Cái đẹp đúng không phải là cái kéo người ta tới mà khả năng giữ người ta lại.

Người có đức hạnh, có nhân cách = người Đẹp, vì cái đẹp là cái giữ người ta lại, giữ là người ta càng thương, càng trọng, càng quý, càng kính, cái đẹp đó mới sang. Còn cái đẹp chỉ quyến rũ nhau về sắc dục thì cái đẹp đó dỏm, đẹp rẻ tiền.

Cái đẹp đó người ta có thể làm con búp bê được. Bây giờ người ta có thể, sexy doll nó có thể làm được. Sexy doll nó làm búp bê y chang như mình, có cả thân nhiệt cũng được nữa, búp bê có thể nói, búp bê có thể nháy mắt, có thể sinh hoạt nhẹ nhàng được. Vẻ đẹp mà Mỹ kêu Skin beauty, vẻ đẹp ngoài gia thì máy móc làm được, hoặc máy cô kỹ nữ, máy cô ca-ve làm được; Nhưng cái đẹp giữ người ta lại với mình bắt buộc phải cái đẹp xuất phát từ tinh thần, cái đẹp nội hàm. cái đẹp của người có kiểm soát, tự chủ, có thu thúc, có giới hạnh, có nội hàm. Cái đó gọi là sắc đẹp.

An lạc = an vui, hạnh phúc nó có nhiều nghĩa.

Người không biết Phật pháp có được cái mình thích là hạnh phúc, né được cái mình ghét là Hạnh phúc. Nhưng định nghĩa trong Phật pháp ghê lắm.

Hạnh phúc = Không có gì để thích, không còn gì để ghét. Cái đó mới là hạnh phúc.

Người không biết Phật pháp phải có cái gì cầm trong tay, vác trên vai, đội trên đầu; phải có cái gì để sở hữu, thì cái đó mới gọi là hạnh phúc; Nhưng trong đạo mình định nghĩa khác, hạnh phúc thực sự là không có gì để cầm, không có gì để vác, không có gì để khiêng, không có gì để đội, không có gì để sở hữu, và không màng chuyện sở hữu thì hạnh phúc đó mới là hạnh phúc thiết. Nhớ nha. Nhớ cái đó.

Ở đây, Ngài nói an lạc là 4 thiền. Chưa gì hết, an lạc của Thiền định là gì? Là buông, là ly dục. An lạc của thiền là ly dục, An lạc của thiền là không còn muốn gì hết.

Sẽ có ngày khi học Phật pháp, có hành trì bà con mới thấm cái này. Sẽ có một ngày bà con thấm cái này: Có được cái mình thích nó không đã bằng không có gì để thích; Và hơn nữa là không có gì để ghét.

Khi không có gì để thích => không có gì để ghét.

Luôn luôn và luôn luôn, hễ có cái để thích thì đương nhiên, hiển nhiên, cố nhiên, mặc nhiên phải có cái để mình ghét. Mà hễ người nào còn sống quần quanh với cái thích, cái ghét người đó không được an lạc. Nếu có, rất là hạn chế, rất là tương đối. Nhớ cái này quan trọng lắm nha.

Cho nên, ở đây, Tại sao 4 thiền gọi là an lạc vì nó là sự ly dục. Cái sâu nó nằm chỗ đó. Nó an lạc vì nó không có gì để cầm, không có gì để nắm, khiêng, mang, vác, đội, sở hữu. Không có gì để sở hữu thì mới an lạc thiệt. Người không biết đạo thì phải sở hữu mới an lạc, phải có gì cầm, nắm, khiêng, mang, vác, đội mới an lạc. Còn an lạc trong đạo Phật là: Không có gì để cầm nắm, không có gì để sở hữu, không có gì để khiêng, mang, vác, đội thì cái đó mới là hạnh phúc.

Nhớ nha.

Sống lâu, sắc đẹp, an vui, tiếp nữa nếu tu đúng lời Ngài mình sẽ có được nhiều tài sản. Tài sản ở đây không phải hiểu theo nghĩa đen, mặc dù có nghĩa đen, nhưng ở đây cái Ngài nhắm đến là nghĩa bóng.

Tài sản = nghĩa đen, tài sản là bạc vàng châu báu, nhà cửa, bất động sản, địa ốc,.. .. nghĩa bóng là đời sống nội tâm của người thành tựu Bốn vô lượng tâm.

Tại sao Bốn vô lượng tâm được gọi là tài sản?

Nói theo nghĩa đen, người đắc định bốn vô lượng tâm đời đời sanh ra trong dòng dõi quý tộc, thành tựu tài sản, thành tựu tình cảm ai cũng thương, luôn luôn có ngoại hình tuyệt hảo.

Ngoại hình, tài sản, tình cảm, tuổi thọ ghé không? Chưa hết, người Tứ vô lượng tâm họ còn được cái nữa là khi họ tu các loại thiền định khả năng nhập định rất mau, mau chứng thiền, nhập định rất mau. Nhập định thoải mái hơn người thiếu Từ tâm, ít Từ tâm.

Quan trọng nhất, nghe cho kỹ, tại sao 4 Vô Lượng tâm được gọi là Tài sản? Nghe cho kỹ nha.

Khi không có Vô lượng tâm mình lo cho MÌNH, xa hơn nữa là ai? Gia đình Mình, vợ chồng Mình, con cái Mình, dòng họ Mình, bạn bè Mình, láng giềng Mình,... toàn là mình mình không, hễ MÌNH MÌNH là nó chặt.

Tôi kể hoài chuyện, võ sinh từ biệt thầy xuống núi đi lập nghiệp, ông thầy dơ nắm đấm dặn: Con nhà võ mình lập nghiệp trên nắm tay, nhưng con nhớ: Nắm tay nhỏ hơn vòng tay, vòng tay ít hơn tầm nhìn, tầm ít nhỏ hơn cảnh giới suy tư.

Con nhớ nha. Con còn hạn chế trong nắm đấm là con không có được vòng ôm. Vòng ôm hạn chế so với tầm nhìn, tầm nhìn nó nhỏ so với cảnh giới suy tư của con. Mình càng bị trói buộc thì mình không có khá.

Tại sao Bốn vô lượng tâm được gọi là tài sản?

Khi lòng mình trải ra muôn phương ai có được cái gì mình cũng vui. Tài sản của họ, nhan sắc của họ, trí tuệ của họ, đức hạnh của họ,... mình vui như của mình; Nói vậy không có nghĩa của người ta mình đến lấy mình xài, cái đó sai; Cái đó sai bét. Vấn đề nằm ở chỗ của người ta mình tới mình lấy chưa chắc đã vui. Nếu mình có lòng tùy hỷ thì cái vui đó mới là vui chắc chắn. Hễ có lòng tùy hỷ, tôi bảo đảm 1000%, có lòng tùy hỷ, mình mới có thể vui được với tất cả thành tựu của người khác, với tất cả cái người khác có được. Khả năng tùy hỷ phải như vậy đó, mới được gọi là tài sản. Chứ còn gượng: Thấy người ta đi chùa mình cũng ráng : Hay quá, tốt quá, hay quá, tốt quá, em xin chia phước với chị nha tùm lum, còn cái bụng mình thì khó chịu. Cái đó chưa được. Mà đằng này mình vui khi thấy chúng sanh an lạc, vui khi thấy chúng sanh muốn sống thiện, vui khi thấy chúng sanh tiến bộ.

Thấy người ta hưởng quả lành mình vui, thấy người ta tạo nhân lành mình vui. Mà với tấm lòng thiết tha như người mẹ nhìn con. Nhìn con nó được này được kia, thì khả năng đó giúp mình đắc định. Còn mình tùy hỷ mà gượng gạo thì chưa, không thể đắc định bằng đề mục Hỷ vô lượng tâm được; Từ cũng vậy.

Từ = Mong chúng sanh SỐNG trong nhân LÀNH, quả LÀNH.

Bi = Mong chúng sanh ĐỪNG SỐNG trong nhân ÁC, quả ÁC.

Hỷ = VUI khi thấy chúng sanh SỐNG trong nhân LÀNH, quả LÀNH.

Xả = Khả năng bình thân khi xét nghiệp riêng muôn loài và của mọi cá nhân.

Bốn khả năng này không phải dễ đâu.

1. Luôn mong cho muôn loài sống trong nhân lành, quả lành = Từ vô lượng tâm.
2. Mong cho muôn loài đừng sống trong nhân ác, quả ác = Bi vô lượng tâm.
3. Vui hết lòng, hết mình, thiết tha chân thành khi thấy người ta được sống trong nhân lành quả lành = Hỷ vô lượng tâm.
4. Có khả năng bình thân khi xét nghiệp riêng của muôn loài = Xả vô lượng tâm.

Mà bằng tất cả tâm huyết, máu, tủy, xương của mình, chớ không phải ngồi niệm “Mong cho tất cả chúng sanh đừng oan trái lẫn nhau, hãy thương yêu, hãy được an lạc, đừng sợ hãi...” Cứ niệm vậy mà cái đầu trời ơi, ở ngoài áo lam, ở trong dao lam; cái đó không xài được, Nam mô một bô dao găm cái đó không xài được. Nhớ cái đó. Miệng nói bao dung mà bụng bung dao thì cái đó không được.

Thiệt bụng luôn, thương thiệt, muốn thiệt, vui vẻ thiệt. Và cái này nói ra nó hơi khó.

Không có phước báu Ba la mật thì:

1. Nghe không hiểu.
2. Không tin.
3. Làm không được.

Không hiểu tại sao tôi phải có tâm đó với muôn loài? Họ có tốt với tui không? Họ mắc mớ gì tui? Thứ nhất họ có tốt với tui hay không, họ có biết tui là ai hay không; Thứ ba đâu mắc mớ gì tui, tôi được cái gì mà tôi phải thương muôn loài? Nhưng mà họ quên chuyện này.

Khi biết Phật pháp rồi, chúng ta không có lý do để ghét ai, không có lý do gì để ganh tị ai. Đây chính là lý do mình có Vô lượng tâm. Chứ còn mình cứ so đo theo kiểu thế thường: Nó mắc mớ gì tui là sai.

Mà vấn đề là học đạo rồi mới thấy mình không có lý do gì mình ghét người ta, mình không có lý do gì mình ganh tị với người ta, mình cũng không có lý do gì mình khổ tâm vì ai hết; không có lý do gì mình nặng lòng với ai hết cho nên mình có Xả vô lượng tâm, không có lý do gì mình ganh tị ai hết cho nên mình có Hỷ vô lượng tâm; Không có gì mình lạnh lùng khi thấy người ta đau khổ.

Chúng ta có đủ lý do để Từ, Bi, Hỷ, Xả chứ chúng ta không có đủ lý do để thiếu 4 cái này. Nhớ nha. Chúng ta có lý do. Lý do rất đặc biệt. Lý do đặc biệt đó là gì? Nãy nói rồi.

Người có vô lượng tâm:

1. Chuyện đầu tiên là nhẹ nhàng, vì khi họ có vô lượng tâm họ coi họ là bụi, là gió, là cọng rơm, là tờ giấy. Họ phải coi nhẹ mình họ mới thương được người khác; Coi nhẹ không phải coi thường nha. Có nghĩa là họ không nghĩ nhiều về họ mà họ nghĩ nhiều về người khác.
2. Người biết nghĩ nhiều về người khác đương nhiên mình không nặng lòng về bản thân.
3. Khi mình không nặng lòng về bản thân, trước những nỗi đau, trước những tấn công, bất trắc của đời sống mình nhẹ nhàng, vì lâu ngày mình coi mình không ra gì hết.

Mình cứ sống với người khác như bà mẹ quê có thể nuôi 5-7 con, thân thể gầy còm, nhỏ xíu, ốm yếu, nhà dột, cột xiêu nhưng tần tảo sớm hôm lo cho con, bà không thấy cực mà bà thấy vui. Đi về thấy bữa cơm tối, chong đèn lên thấy mấy đứa con bu quanh nồi cơm bà vui lắm, bà quên hết mệt nhọc trong ngày, đêm hôm mưa gió nhà dột bà lừa đám con nằm qua chỗ ráo, chỗ ướt bà nằm mà bà vui, tại bà thương con. Khi bà nghĩ nhiều về con thì bà sao cũng được hết. Có gì ngon cho con bà nhường con mà bà không khó chịu. Chẳng những không khó chịu mà bà còn vui, khi thấy con nó ăn no, ăn nhiều chóng lớn, bà vui.

Tức là, khi bà mẹ chỉ nghĩ về đứa con thì khả năng chịu khổ tăng 50 lần, mình cũng vậy, khi mình nghĩ nhiều về người khác, khả năng chịu khổ tăng 50 lần, 100 lần, 1000 lần.

Sở hữu khả năng đó = Sở hữu tài sản lớn. Đây là lý do vì đâu mà Bốn vô lượng tâm được gọi là tài sản lớn.

Sau cùng, Tu đúng theo lời Phật mình sẽ thành tựu sức mạnh vô địch. Tại sao sức mạnh nó lại quan trọng? Sức mạnh ở đây là gì? Mình sống ở đời mà đi bộ không có sức mạnh lấy gì đi? Lợi nước

không có sức mạnh lấy gì lợi? Leo núi, trượt tuyết, lội sông, đi bộ, đi xe đạp, làm việc lớn việc bé mà không có sức mạnh là chết, không có sức mạnh lấy hơi đâu mà thở.

Sức mạnh = Sức khỏe. Không có sức khỏe lấy hơi đâu mà thở, không có sức khỏe lấy hơi đâu mà động đậy tay chân, làm việc lớn bé trong nhà? Sức khỏe là nguồn sống, sinh lực.

Chữ Bala tôi không muốn dịch là sức khỏe, sức mạnh mà tôi muốn dịch chữ sinh lực nó mới đã.

Sinh lực ở đây = Thánh trí giải thoát. Đức Phật Ngài đặc biệt Ngài nói gì thì nói, chốt lại: Con có gì đi nữa hễ con còn quấn quanh 3 cõi 6 đường thì chưa khá.

Ngài dạy: Giống như miếng phân người dẫu nhỏ xíu dính trên đầu cây tăm xỉa răng cũng đáng gớm. Một bãi phân lớn đáng gớm đúng rồi, mà một miếng phân dính trên que gỗ, trên đầu cây tăm cũng đáng gớm. Ngài nói: Một tí hiện hữu trong tam giới cũng là cái gì đó đáng chán, đáng sợ, đáng ngại, đáng gớm như vậy đó.

Mình không học đạo, mình không sống chánh niệm mình không thấy thân này là gánh nặng, là sự khổ mà mình cứ tìm cách thưởng thức đời sống thông qua tám thân khổ nạn này thì mình không hiểu lời Phật. Nhưng nếu sống chánh niệm thấy từng giây phút hít thở sinh hoạt đúng là khổ. Người chánh niệm mới hiểu được cái này. Người chánh niệm mới thấy. Mỗi giây phút hít thở, co duỗi, nhúc nhích, xê dịch, sinh hoạt, ăn uống, tắm rửa, đánh răng, nấu nướng, dọn dẹp, rửa ráy,... tất cả đều là gánh nặng hết.

Thấy như vậy mới thấy chữ “Giải thoát” quan trọng.

- Có thấy mình bị tù mới thấy chuyện ra tù quan trọng.
- Có thấy mình bị bệnh mới thấy chuyện hết bệnh quan trọng.
- Thấy mình mắc nợ thì chuyện hết nợ quan trọng.

Còn đàng này mình không thấy mình bị tù, không thấy mình bị bệnh, không thấy mình bị nợ thì mình không hiểu rằng cái ra tù, cái hết nợ, cái khỏe mạnh nó quan trọng. Cái quan trọng là cái đó.

Cho nên, Thánh trí được xem là sinh lực của bậc thánh, là bởi vì, các ngài trụ được trong đời một cách an lạc nhờ thánh trí, chính thánh trí nó là nguồn sinh lực để đẩy mình, giống như helium đẩy hỏa tiễn ra khỏi quỹ đạo khí quyển. Chính cái đó là nguồn sinh lực để các ngài đi lại tự tại và vô úy trong cuộc đời này; Chính nó là nguồn năng lượng đẩy các ngài ra khỏi quỹ đạo sanh tử. Đây là lý do vì đâu Thánh trí được gọi là sinh lực của một bậc thánh.

Ok. Tôi giảng đúng 1 tiếng đồng hồ rồi nha. Chúc các vị một ngày vui. Hẹn lại chủ nhật. Đừng có ham nhiều. Nghe nhiều đó là đã phê rồi. Chúc các vị một ngày vui, một đêm đẹp./.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.
